

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobců:

- a) A. R. P.
 - b) nezl. A. D. P.
 - c) nezl. A. D. P.
 - d) nezl. A. r U. P.
- všichni nezletilí zastoupeni jejich matkou A. R. P.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019, čj. OAM-754/ZA-
ZA11-HA10-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou ze dne 12. 9. 2019 domáhají přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobců není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobci namítli, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byli jako účastníci zkráceni na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadli v celém rozsahu výroku. Navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Mají zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Dále správní orgán porušil ustanovení § 12, § 14, § 14a a § 23c zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, žalobkyně a) má zato, že v případě žalobců existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které správnímu orgánu sdělila svou věrohodnou výpověď a doložila listinnými důkazy.
5. Žalobkyně a) připomněla, že v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formulovala své obavy z návratu do vlasti. Mluvila o svých problémech s tchyní, která jí a její rodinu tyranizovala, přičemž jednou se dopustila i únosu jejich dítěte. Dále vznesla obavu z toho, že v jejich oblasti a obecně v zemi původu dochází často k únosům a násilí páchaného na dětech a vyjádřila názor, že v nejlepším zájmu jejich dětí je zůstat v České republice. Uvedla, že její manžel při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí v jeho věci upozornil, že přísluší do kasty Patidar, která spolu s lidmi, kteří se nazývají Patel, jsou v Indii diskriminováni, a to jak v přístupu ke státním službám, tak ze strany policie, neboť trestné činy členů vyšší kasty, proti nižší policie nevyšetřuje.
6. Za nejzásadnější pochybení žalovaného označila žalobkyně a) skutečnost, že zcela ignoroval fakt a opomněl případ žalobců zasadit do rámce kastovního systému, který je pro ně diskriminující. Příslušnost k této kastě zakládá možnost, že by skutečně mohla ona a její děti být na základě svého vyznání (poznámka soudu: zřejmě mělo jít nikoliv o

vyznání, ale příslušnost ke kastě) při návratu do vlasti pronásledování, nebo že by jim mohla hrozit vážná újma. Žalovaný neshromáždil a necitoval žádné informace týkající se společenského zařazení žalobců a jejich postavení v zemi původu. Nezjistil tedy skutkový stav věci ohledně této nejzásadnější okolnosti případu - kastovní příslušnosti žalobců a míře nebezpečí, které jim pro tento fakt v zemi původu hrozí. Žalovaný se však tímto zásadním specifikem případu v podstatě nezabýval a žádost žalobců posoudil jako žádost jakéhokoliv jiného občana Indie, přestože manžel žalobkyně a) na příslušnost k dané kastě výslovně upozornil a také žádal, aby si žalovaný opatřil zprávy a informace týkající se postavení této kasty. Příslušnost žalobců k dané kastě tak byla žalovanému známa z úřední činnosti, měl proto s touto informací náležitě nakládat a nečekat, zda bude stejnou skutečnost v řízení uplatňovat i žalobkyně a). Dle žalobkyně a) tedy žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, nesprávně zjistil skutkový stav věci a napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění, proč příslušnost k diskriminované kastě nezakládá důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalobci mají přitom za to, že z důvodu příslušnosti k dané kastě by mohli být v zemi pronásledováni pro příslušnost k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

7. Žalobkyně a) nesouhlasila s tvrzením žalovaného o možnosti využití ochrany policie, neboť je zcela nepodložené a nepřezkoumatelné a je v přímém rozporu s tvrzením manžela žalobkyně, že policie nechrání členy dané kasty. Poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž dovodila, že pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Stěžejní je naopak posouzení otázky, jak tento systém funguje v praxi a zda samotný žadatel mohl spoléhat na to, že jemu, konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Takové posouzení v napadeném rozhodnutí chybí.
8. Dále žalobci namítli nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť žalovaný při posuzování žádosti z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel z výpovědi žalobkyně a) a dále pouze z Informace OAMP a Informace IOM. Tedy v přímém rozporu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu užil pouze dva zdroje. Žalobkyni a) je přitom známo, že žalovaný běžně využívá pro posouzení žádostí o mezinárodní ochranu zprávy mezinárodních organizací, jako je Amnesty International Human Rights Watch, Freedom House nebo US Department of State. Nevyužití těchto zpráv v jejich případě označila za porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť při rozhodování skutkově obdobných případů vznikly nedůvodné rozdíly, přičemž žalovaný tento svůj odlišný postup neodůvodnil. Toto pochybení žalovaného je dle žalobců o to závažnější, že své posouzení opírá o rešerši, kterou sám zpracoval. Vzhledem k tomu, že žalovaný je sám jednou ze stran sporu, nelze těmto rešerším poskytnout větší důkazní váhu než výpovědi žalobkyně a), jinak by byla porušena zásada rovnosti zbraní, a právě k porušení této zásady v řízení před žalovaným došlo.
9. Žalobkyně a) dále namítla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s nejlepším zájmem jejich nezletilých dětí a tedy v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, a to, ať již z důvodu příslušnosti k dané kastě nebo z ostatních důvodů, které ve své žádosti uvedla, je v nejlepším zájmu dětí vyrůstat v prostředí, kdy těmito problémy nebudou zatíženy. Konstantní judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) přitom dovozuje propojenost čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy. S poukazem na

judikaturu Nejvyššího správního soud uvedla, že čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého rodinného života je z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně práv lidských svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nutno zkoumat, i pokud zákon tuto povinnost výslovně nestanovuje. Nesoulad zamítavého rozhodnutí s nejlepším zájmem dítěte je dle žalobkyně a) důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu a může být i důvodem pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se nejlepším zájmem dětí nezabýval, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a neudělení mezinárodní ochrany přes rozpor s mezinárodními závazky zakládá jeho nezákonnost.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou, proto navrhl její zamítnutí. V reakci na žalobní námitku ohledně nedostatečně posouzeného tvrzení žalobců o diskriminaci kasty Patidarů uvedl, že žádná taková tvrzení žalobci v průběhu správního řízení neuváděli. S tímto tvrzením přišel manžel žalobkyně a), a to až v samotném závěru správního řízení při úkonu seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že s tímto jeho tvrzením se vypořádal v rozhodnutí týkajícím se jeho osoby, a odkázal v tomto směru i na vyjádření k jeho žalobě. Soud k tomu poznamenává, že žalovaný ve vyjádření k žalobě manžela žalobkyně a) uvedl, že potíže Patidarů manžel žalobkyně a) při seznámení s podklady rozhodnutí uvedl kuse a pouze v obecné rovině, žádné konkrétní potíže, kterým by čelil on sám či členové jeho rodiny přitom nezmínil, a tedy neuvedl, jaké konkrétní právo, které dostávají jenom výše postavené kasty, on sám ve svém životě postrádá, zda a kdo z jeho rodiny byl diskriminován ve vzdělání a při zaměstnání ve státním sektoru, za jaký trestný čin byl on sám či člen jeho rodiny oproti členům jiné kasty souzen či trestán apod.
11. Dle žalovaného žalobci v žalobě rozkryli mnohem podrobnější příběh, než který prezentovala žalobkyně a) při pohovoru. Tato obsáhlá skutková tvrzení a na ně navazující úvahy tak posouvají důvody žádosti žalobců mimo obsahovou rovinu sdělení žalobkyně a) v průběhu správního řízení. Takový postup v řízení před soudem se v návaznosti na rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jeví jako účelový s cílem posunout obsah výpovědi novým směrem i za cenu jejího nepřipustného rozšíření a dosáhnout pro žalobce příznivějšího výsledku řízení.
12. K výtce žalobců, že nedostatečně zjistil skutkový stav, když nevycházel ze zpráv Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House nebo US Department of State, ale vycházel pouze z Informace OAMP a Informace IOM, které označují za *rešerši vytvořenou samotným žalovaným a nikoli nezávislým třetím subjektem*, žalovaný uvedl, že označená rešerše vychází z bohatých zdrojů. K tomu ze zmíněné Informace OAMP namátkou citoval prameny, které byly k vytvoření této informace použity. Není tedy pravdou, že by žalovaný z podkladů uvedených žalobci nevycházel. Žalovaný poukázal na to, že žalobci nesdělili, jaké závěry v jimi označených pramenech jsou s rešerší v rozporu, ani v žalobě nesdělují, které konkrétní informace z jimi preferovaných pramenů jsou ty, které dotvrzují sdělení žalobkyně a) učiněná v průběhu správního řízení. Tato žalobní námitka je tak dle názoru žalovaného zejména pro svoji neurčitost neprojednatelná.
13. K námitce, že by mělo být napadené rozhodnutí v rozporu s nejlepším zájmem nezletilých žalobců, žalovaný uvedl, že tuto otázku řádně v napadeném rozhodnutí

odůvodnil, když tato otázka má předobraz v již dlouho ustálené judikatuře. Žalobci uváděná judikatura ESLP je podle jeho názoru nepřiléhavá.

14. Závěrem žalovaný uvedl, že má za to, že odůvodnění jeho rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobkyně a) ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Mezinárodní ochrana nebyla žalobcům udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní a) ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení žalobců riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Indie.

IV. Replika žalobců

15. V replice na vyjádření žalovaného uvedla žalobkyně a), že správnímu orgánu je jistě známa obecná skutečnost, že indická společnost je stále rozdělena do kast a že příslušnost k určité kasty do velké míry ovlivňuje postavení daného jedince ve společnosti. Měl se tedy o kastu žalobců zajímat z vlastní iniciativy a dotázat se na ni v průběhu pohovoru. To však neučinil a tímto směrem žádné zjišťování skutkového stavu nevedl. Ani v řízení o žádosti manžela žalobkyně a), který kastu výslovně uvedl, se s tímto důvodem nevypořádal v souladu se zákonem. Žalobkyně a) k tomu poukázala na zprávu Home Office „Country Policy and Information Note India: Actors of protection“ z ledna 2019 obsahující informace, které podporují tvrzení o policejní diskriminaci příslušníků její kasty.
16. Žalobkyně a) dále připomněla, že navrhovala, aby si žalovaný shromáždil více informací přesněji se vztahující k oblasti, ze které pochází. I s tímto návrhem se žalovaný vypořádal nedostatečně a nepřezkoumatelně, k tomu žalobkyně a) poukázala na rozložení důkazního břemene. Vyslovila nesouhlas s názorem správního orgánu, že pokud určité významné skutečnosti tvrdí žadatel až při seznámení se s podklady, že se tímto tvrzením nemusí zabývat, neboť ho lze považovat *a priori* za účelové. To dle žalobkyně a) popírá smysl úkonu vyjádření se k podkladům.
17. Zopakovala, že pokud jde o nejlepší zájem nezletilých dětí, z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se jim žalovaný jakkoliv zabýval. Posouzení souladu jeho rozhodnutí s mezinárodními závazky, tedy čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, je tedy nepřezkoumatelné.

V. Jednání před soudem

18. Jednání soudu konaného dne 9. 6. 2021 se žalobci, ač byli řádně předvoláni, nezúčastnili. Žalovaný setrval na svých argumentech a procesních návrzích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
20. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně a) podala jménem svým a jménem svých nezletilých dětí dne 5. 9. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice.

21. Dne 10. 9. 2018 poskytla údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že manželovi rodiče byli pro jejich svatbě a že zejména ze strany tchyně měla obavu o svůj život a život dcer a že z tohoto důvodu odjeli z vlasti.
22. Téhož dne byl se žalobkyní a) proveden pohovor. Při něm uvedla, že hlavní příčinou odchodu z vlasti bylo to, že tchyně unesla její starší dceru. Tchyně, která není vlastní matkou manžela, jí začala dělat problémy po svatbě v roce 2013, v té době žili u nich v domě a tchyně se chovala špatně k němu a také žalobkyni a) psychicky týrala. Chovala se špatně i ke starší dceři žalobkyně a), kterou má z prvního manželství a kterou současný manžel osvojil, a to tak, že např. chtěla, aby dcera chodila do státní školy, která má nízkou úroveň, žalobkyni a) nechtěla pouštět do kuchyně a fyzicky ji napadla. Protože to bylo neúnosné, v lednu 2016 se odstěhovali do vesnice Ranasan, tj. asi 2 km od původního bydliště. K manželovi žalobkyně a) se tchyně chovala špatně proto, že by měl zdědit majetek po svém otci. V září 2017 tchyně starší dceru vyzvedla ve škole, což však popřela, a poté dceru našli zavřenou v jednom statku na okraji vesnice. Žalobkyně a) uvedla, že tímto způsobem je tchyně chtěla terorizovat, protože ona zjistila její vztah s bratrem jejího manžela. V souvislosti s tímto incidentem se o pomoc nikam neobrátili, protože policie ve státě Gudžarat je zkorumpovaná. Přestěhování na jiné místo nezvažovali, protože chtěli do bezpečného místa, a proto odjeli do zahraničí, kde nebudou mít strach, neboť děti jsou v Indii také v ohrožení, jsou často objekty únosu a násilí. K dotazu správního orgánu uvedla, že sama se však s nějakým konkrétním ohrožením dětí nesetkala.
23. Dne 11. 1. 2019 byl proveden další pohovor se žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní dne 3. ledna 2019 narozeného žalobce d). Při něm sdělila, že o mezinárodní ochranu pro syna žádá ze stejných důvodů jako u sebe a ostatních svých nezletilých dětí. Uvedla, že Indii opustili, protože tam dochází k únosům a sexuálnímu zneužívání dětí. To jsou jejich největší obavy, pro které opustili Indii. Předložila USB disk, na němž jsou videa zachycující takové situace. Tato videa pochází ze zpráv národní i soukromé televize.
24. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Indii, a to Informace OAMP, Indie - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 30. 8. 2018 a Indie - Mezinárodní organizace pro migraci (OIM) 2018, Údaje o zemi - Indie, ze dne 20. 3. 2019.
25. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu měla žalobkyně a) možnost seznámit se, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání dne 16. 4. 2019. Při něm sdělila, že pokud se ve zprávách o Indii hovoří o organizacích, které pomáhají při hledání práce, že ona o žádných takových v jejich státě Gudžarat neslyšela a že státní orgány je diskriminují. Neexistuje ani sociální pomoc pro chudé lidi, když se vrátí do vlasti, tak jim nic nedají. Uvedla, že vyrůstala s matkou, otec zemřel a její matce nikdo finančně či s bydlením nepomáhal. Nedostali žádnou pomoc, ani když jednou byl jejich dům při monzunových deštích poškozen. Jestliže je tedy ve shromážděných zprávách uvedeno, že je poskytována pomoc pro sociálně slabé, tak oni nikdy žádnou pomoc nedostali.

26. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobců není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
27. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Úvodem je nutno ještě uvést, že žalobci v souvislosti s žalobními námitkami namítali i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
29. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vyličil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel a uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci a závěr, ke kterému na základě těchto úvah dospěl.
30. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
31. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
32. Krajský soud po prostudování správního spisu a projednání věci přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně a) a ani její nezletilé děti nebyli v zemi svého původu pronásledováni ve

- smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobkyně a) žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod v Indii, za kterou by byla nějakým způsobem postihována, neuvedla. Byť v žalobě namítala, že v jejím případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany i dle tohoto ustanovení, z jejich výpovědí zcela jasně vyplynulo, že nikdy nebyla členem žádné politické strany a nebyla politicky aktivní. Podmínky cit. ustanovení pod písm. a) tedy žalobkyně a) a ani její nezletilé děti (a to i vzhledem k jejich nízkému věku) nesplňují.
33. Žalobkyně a) v žalobě pak výslovně namítla, že z důvodu příslušnosti ke kastě Patidar by mohla být ona i její děti v zemi pronásledována pro příslušnost k určité sociální skupině ve smyslu tohoto ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
34. K tomu je nutno připomenout následující. Pronásledování je v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*.
35. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle níž je pronásledováním jednání, které je: *„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“*
36. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice.
37. Krajský soud po posouzení výpovědi žalobkyně a) ve shodě se žalovaným konstatuje, že obava z neshod s nevlastní matkou manžela žalobkyně a) není relevantním důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nijak nesouvisí s důvody v tomto ustanovení uvedenými, tj. s pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů žalobců. To žalovaný dostatečně odůvodnil na stranách 6 - 10 napadeného rozhodnutí.
38. Krajský soud dodává, že žalovaný správně uvedl, že původcem pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu může být i soukromá osoba, avšak za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým pronásledováním. V případě žalobců však nelze konstatovat, že by jim příslušné státní orgány odmítly nebo nebyly schopny poskytnout ochranu, protože se žalobci, resp. žalobkyně a), požádali o nějakou pomoc ani nepokusila s vysvětlením, že policie je zkorumpovaná. Jestliže však žadatel o mezinárodní ochranu orgány veřejné moci v zemi původu o pomoc vůbec nepožádal, nelze usuzovat na to, že

by mu nebyly schopny nebo ochotny účinnou pomoc poskytnout. V tomto případě nejde o situaci, kdy na takovém pokusu není možné nebo účelné trvat, jak namítá žalobkyně. Nelze totiž pominout, že Indie je v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. považována za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

39. K žalobní námitce, že žalovaný opomněl případ žalobců zasadit do rámce kastovního systému nutno zopakovat, že žalobkyně a) za důvod žádosti o mezinárodní ochranu a hlavní příčinu odchodu z vlasti uváděla problémy a neshody se svou tchyní a s tím související obavu o svůj život a život svých nezletilých dětí a obecnou obavu z únosů a zneužívání dětí v Indii. To uváděla jak při poskytnutí údajů k žádosti, tak i při podrobném pohovoru. Při dalším pohovoru po narození syna žalobkyně a) dále sdělila, že Indii opustili, protože tam dochází k únosům a sexuálnímu zneužívání dětí. Při seznámení se s podklady rozhodnutí v zásadě v reakci na žalovaným shromážděné informace o zemi původu sdělila, že neví o žádných organizacích v jejich státě Gudžarát, které pomáhají při hledání práce, že neexistuje sociální pomoc pro chudé lidi a že je státní orgány diskriminují. Pokud žalobkyně při pohovoru vyjádřila obavu i z toho, že děti jsou v Indii v ohrožení, že jsou často objekty únosu a násilí, šlo o obecné tvrzení, neboť potvrdila, že sama se však s nějakým konkrétním ohrožením dětí nesetkala. K samotnému tvrzení žalobkyně a) o únosu nejstarší dcery tchýní (tj. nevlastní matkou manžela) lze podotknout, že žalovaný v tomto směru správně poukázal i na rozpor mezi výpovědí žalobkyně a) a jejím manželem o tom, kdy k tomuto únosu mělo dojít („září 2017“ a „březen nebo duben 2017“), což bezpochyby vypovídá i o tom, jaký význam této události oni jako rodiče sami přikládali, když si ani nepamatují, resp. minimálně jeden z nich, kdy přesně k němu došlo. Vystává tak i pochybnost o tom, zda tuto událost skutečně původně vnímali jako únos.
40. Žalobkyně v této souvislosti v žalobě namítala i to, že žalovanému byla z úřední činnosti známa příslušnost žalobců ke kastě Patidar, neboť její manžel výslovně upozornil na tuto skutečnost v průběhu řízení vedeného s ním, a že žalovaný měl proto s touto informací náležitě nakládat a nečekat, zda bude stejnou skutečnost v řízení uplatňovat i žalobkyně a).
41. K tomu krajský soud předně uvádí, že jestliže žalobkyně a) tuto skutečnost po celou dobu správního řízení vedeného s její osobou vůbec nezmínila, pak nelze žalovanému důvodně vytýkat, že se příslušností žalobců ke kastě Patidar nezabýval. Zjevně to žalobkyně a) nepovažovala za natolik významnou skutečnost, že by na základě ní pocítovala jakékoliv přímé nebezpečí či obavu, jinak by ji při popisování svých potíží v zemi původu bezpochyby zmínila.
42. Krajský soud uvádí, že příslušnost žalobců ke kastě Patidar je mu známa z úřední činnosti, neboť zcela souběžně s projednávanou věcí žalobců projednával i žalobu manžela žalobkyně a) a otce nezletilých dětí c) a d) pod sp. zn. 28 Az 17/2019. Obiter dictum tedy k této otázce uvádí, že manžel žalobkyně a) ve správním řízení ve své věci při seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl, že ve shromážděných zprávách se neuvádí problémy níže postavené kasty ve společnosti, že všechna práva dostávají jenom výše postavené kasty, že jeho kasta Patidar má problémy získat zaměstnání ve státním sektoru, že ze strany státní moci jsou členové této kasty diskriminováni, že jejich komunita nikdy nedostala od státu pomoc při hledání bydlení.

43. Pokud tedy jde o zmíněnou příslušnost ke kastě Patidar, krajský soud k tomu v podrobnostech odkazuje na svůj rozsudek ve věci sp. zn. 28 Az 17/2019 a ve stručnosti uvádí. Žalovaný nijak nezpochybnil toto tvrzení manžela žalobkyně a), tedy že rodina přísluší k určité sociální skupině. K tomu je nutno uvést, že určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Příslušnost k určité sociální skupině by mohla být důvodem pro udělení azylu, avšak rozhodující je existence odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 63/2004-60). Aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování, musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu splněny i další podmínky, a to příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, nemožnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu.
44. Manžel žalobkyně a) však neprokázal (dokonce ani konkrétně netvrdil), že by pro svou příslušnost k sociální skupině - ke kastě Patidar byl přímo on (či jeho rodina) jakkoli pronásledován či měl nějaké potíže. Namítal-li ohrožení z tohoto důvodu pouze v obecné rovině a neposkytl-li jakékoli relevantní informace v rámci svého azylového příběhu, které by indikovaly, že se mohl cítit z důvodu své příslušnosti k sociální skupině (kastě) pronásledován, a neuvede-li současně ani žádnou plausibilní skutečnost, která by mohla založit jeho nedůvěru ve státní orgány, nelze správnímu orgánu vytýkat, že se blíže nezabýval jednak možnostmi pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině (kastě), a jednak otázkou, zda tato sociální skupina má přístup k účinné ochraně ze strany státních orgánů. Manželem žalobkyně a) popsané jednání jeho nevlastní matky a obavy z ní tak nesplňují již ani příčinnou souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování. Žalobcovy obavy z neshod s nevlastní matkou proto pod pronásledování pro příslušnost k sociální skupině (ke kastě Patidar) podřadit nelze. Takovéto „rodinné“ problémy (zde zjištěný motiv nevlastní matky manžela žalobkyně a/ dosáhnout případného dědictví po jeho otci), lze považovat za problémy se soukromými osobami, které bez přistoupení dalších relevantních skutečností nelze považovat za důvod pro udělení azylu.
45. Krajský soud nezpochybnuje tvrzení žalobkyně a) v žalobě o tom, že v zemi původu existuje kastovní systém a s ním spojené problémy, to však neznamená, že se tyto problémy (v azylově relevantní intenzitě) automaticky vztahují i na žalobce. Ačkoliv tedy žalobkyně a) v žalobě uvedla, že žalobcům hrozí pronásledování pro příslušnost k sociální skupině (kastě), ve správním řízení ani v žalobě neuvedla nic konkrétního, co by nasvědčovalo tomu, že by žalobci měli potíže kvůli této příslušnosti a že se důvodně obávají pronásledování z této příčiny. Žalobci se nedostali do žádné konkrétní situace, která by svědčila o hrozbě pronásledování z důvodu příslušnosti k jejich kastě, tedy nebyli vystaveni žádnému jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako odůvodněnou obavu z pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině.
46. Azyl lze udělit pouze osobě, k níž negativní chování státních orgánů nebo jimi trpěné dosahuje určité v zákoně o azylu předpokládané intenzity. Nelze žadateli poskytnout

azyl jen proto, že v zemi původu funguje kastovní systém, který není ke všem stejně spravedlivý. Pouhá příslušnost k nižší kastě, která pociťuje určitou diskriminaci ze strany státních orgánů včetně policie, sama o sobě nepostačuje k prokázání naplnění důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2004, čj. 59 Az 58/2004-27).

47. Krajský soud tedy po individuálním posouzení případu žalobců ve shodě se žalovaným uzavírá, že v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení soudního nebyla prokázána na straně žalobců existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti správně poukázal i na to, že ČR považuje Indii za tzv. bezpečnou zemi původu a v případě žalobců nebyl prokázán opak.
48. Závěrem nutno zopakovat, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobců však tyto důvody shledat nelze. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, čj. 6 A 709/2001, který uvedl, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
49. Lze dodat, že není ani pravdou, že se správní orgán odmítl zabývat tvrzeními manžela žalobkyně a) a odmítl provést návrhy na doplnění dokazování jen proto, že je uvedl až při seznámení se s podklady rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci manžela žalobkyně a) je zřejmé, že se jimi žalovaný dále nezabýval proto, že při pohovoru nebylo na žádné kastovní problémy upozorňováno, přičemž pak s odkazem na judikaturu uvedl, že pouhá příslušnost k níže postavené kastě v hinduistické společenské hierarchii nepostačuje k naplnění důvodů pro udělení azylu.
50. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobci vůči napadenému rozhodnutí žalovaného ostatně žádné konkrétní námitky nevznesli.
51. Soud k problematice humanitárního azylu, který žalobkyně a) zmínila i v souvislosti s námitkou rozporu rozhodnutí s nejlepším zájmem jejích nezletilých dětí, připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004–55, podle kterého *„smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle,*

vyplývající pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Krajský soud proto pouze shrnuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobců neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.

52. Žalobci v žalobě namítali, že kromě podmínek dle ustanovení § 12 zákona o azylu, splňují i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
53. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
54. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobkyní a), tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobcům hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu na stranách 9 až 11 napadeného rozhodnutí.
55. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobkyně a) neuvedla a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobcům mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b/ zákona o azylu), když mimo jiné přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Uvedl, že dle

Informace OAMP, Indie - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 30. 8. 2018, sice dochází v zemi k mučení vězňů odsouzených k smrti, zadržených povstalců, domnělých teroristů či zranění demonstrantů, což však není případ žalobců, neboť státní orgány domovského státu o jejich osoby nikdy nejevily zájem. Ostatně žalobkyně a) uvedla, že se státními orgány v domovské zemi neměli žádné potíže. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem. A konečně přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobců není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).

56. Krajský soud se po zhodnocení výpovědí žalobkyně a) a podkladových informací ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu.
57. Žalobkyně a) v souvislosti s neudělením doplňkové ochrany namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s nejlepším zájmem jejich nezletilých dětí, a tedy v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, přičemž zdůraznila jeho propojenost s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
58. Uvedená námitka se tak vztahuje k § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. K tomu je nutno konstatovat, že mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 17. 9. 2010, čj. 2 Azs 14/2010-96, či ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65). O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, čj. 3 Azs 256/2014-27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, čj. 2 Azs 138/2016-30). V případě žalobců však o takto výjimečnou nebo vypjatou životní situaci nejde. K zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Neudělení mezinárodní ochrany proto neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o

rozporu s čl. 8 Úmluvy. Pouze v případech výjimečných lze shledat, že i samotné vycestování cizince z území ČR by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinných i osobních vazeb vytvořených na území ČR v mezidobí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71). Ani o takovou situaci však v daném případě nejde.

59. Z obdobného důvodu není důvodná ani námitka ohledně porušení Úmluvy o právech dítěte. Nezletilé děti žalobkyně a) byly posuzovány ve společném řízení spolu se svou matkou, od níž nebyly právně ani fakticky odděleny, současně byla projednávána věc manžela žalobkyně a) a otce nezletilých dětí c) a d) a ani jemu nebyla mezinárodní ochrana udělena. Jak vyplývá ze shora uvedeného, neudělení mezinárodní ochrany všem rodinným příslušníkům není zásahem do jejich soukromého a rodinného života ani do práv nezletilých dětí ve smyslu obou zmíněných Úmluv. Ze samotného návratu celé rodiny žalobců do země původu v případě neúspěchu žádosti o mezinárodní ochranu pak rovněž nelze na porušení práv vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte usuzovat. Skutečnost, že v České republice žadatelé o mezinárodní ochranu nacházejí lepší podmínky pro život svůj a svých dětí, nemůže odůvodňovat kladné vyřízení žádosti.
60. K této námitce nutno ještě dodat, že žalovaný se otázkou společného života žalobkyně a), jejích dětí a jejího manžela zabýval na straně 14. Byť se nevyjádřil výslovně a přímo k zájmu nezletilých dětí, tj. žalobců b) až d), právě pro svou provázanost s právem na soukromý a rodinný život v daném případě (jak je uvedeno shora), lze dospět k závěru, že situaci žalobců z pohledu mezinárodních závazků ČR vyhodnotil dostatečně.
61. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobci žádné důvody neuváděli a žalobní námitky nevznikli, byť i toto ustanovení označili v žalobě jako žalovaným porušené.
62. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
63. Žalobci v žalobě namítli i nedostatečné zjištění skutkového stavu z toho důvodu, že žalovaný při posuzování jeho žádosti použil jako zdroje informací o zemi původu v rozporu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu pouze Informaci OAMP a Informaci IOM, přičemž pokud jde o Informaci OAMP, jde o rešerši, kterou sám zpracoval.
64. V tomto směru krajský soud konstatuje, že správní orgán je povinen zjistit při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutkový stav bez důvodných pochybností, s čímž souvisí zejména požadavek na obstarání takových informací o zemi původu, které jsou relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, jakož i transparentní a dohledatelné (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Azs 67/2018-29, a ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81). Těmto požadavkům žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu žalobců odpovídají, přičemž jde v rámci azylového řízení o v praxi obvyklé podklady, mezi které patří i zprávy (informace) vypracované OAMP, tedy „rešerše“.

65. K žalobkyní a) zpochybňovanému zpracovávání informací OAMP nutno uvést, že jsou vypracovávány v souladu s Pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původu a Zprávou Podpůrného evropského azylového úřadu (EASO) k metodice informací o zemích původu v čase omezeném datem vydání na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací. Zdroje informací jsou přitom v textu uvedeny ve formě poznámek a seznamu použitých zdrojů. Informace OAMP i v této věci tak vycházející z podkladů zpracovaných mezinárodními organizacemi (a to i např. organizacemi Amnesty International a Freedom House, které žalobkyně a/ v žalobě výslovně jmenovala), jak je zřejmé ze seznamu použitých zdrojů v nich uvedených. Za situace, kdy žalobkyně a) v průběhu správního řízení netvrdila, že by žalobci měli nějaké problémy či potíže z důvodu příslušnosti ke kastě Patidar, nebo že by se takových potíží důvodně obávali, tedy kdy žalobci v řízení azylově relevantní důvody ani hrozbu vážné újmy z důvodu příslušnosti ke kastě Patidar ve vztahu k nim ani netvrdili, kdy správní spis obsahuje podklady zabývající se bezpečnostní a politickou situací v zemi původu a kdy podklad zpracovaný žalovaným řádně odkazuje na informační zdroje, z nichž vycházel, nelze konstatovat namítané nedostatky při zjišťování skutkového stavu. Krajský soud tedy uzavírá, že podklady shromážděné žalovaným v této věci považuje pro posouzení situace žalobců za daného stavu za dostačující.
66. Nutno dodat, že krajský soud neprovedl žalobkyní a) navržený důkaz zprávou Home Office „Country Policy and Information Note India: Actors of protection“ z ledna 2019, která má obsahovat informace o diskriminaci příslušníků její kasty, neboť by to bylo v daném případě nadbytečné. Jak již bylo podrobně uvedeno shora, žalobci své potíže ve vlasti spojovali s neshodami a problémy s nevlastní matkou manžela žalobkyně a), což i označili za příčinu odchodu z vlasti. Případné ohrožení z důvodu příslušnosti ke kastě Patidar uvedli pouze v obecné rovině bez konkrétní vazby k nim.
67. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů.

VII. Závěr a náklady řízení

68. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
69. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. června 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně